

Altar Major de la Tossa

Santa Margarida de Montbui

Ubicació

Comarca: Anoia
Lloc/Adreça: Nucli antic (08710 Santa Margarida de Montbui)
Emplaçament Dins l'església de Santa Margarida, Pl. Major 5 (08710 Santa Margarida de Montbui)

Coordenades:

Latitud: 41.55656
Longitud: 1.60502
UTM Est (X): 383671
UTM Nord (Y): 4601483

Classificació

Número de fitxa 08250-126
Àmbit: Patrimoni moble
Tipologia Objecte
Estil / època: Modern Contemporani Neoclàssic
Segle XVIII
Estat de conservació Bo
Protecció Física
Accés Fàcil
Ús actual: Religió
Titularitat Privada accessible
Titular: Bisbat de Vic (C/Santa Maria, 1 08500 Vic)

Fitxes associades:

[Santa Margarida de Montbui](#)

[Santa Maria de la Tossa](#)

[Mare de Déu del Roser](#)

Autoria de la fitxa Raquel Valdenebro Manrique

Data de registre de la dt., 27/04/2010 - 02:00

fitxa:

Descripció

Antic altar major de l'església de Santa Maria de la Tossa, ubicat actualment a la capella del Roser de l'església de Santa Margarida de Montbui, en substitució de l'antic altar de Sant Pau i Sant Pere, que fou destruït durant la Guerra Civil. Es troba format per un retaule de fusta d'uns tres metres d'alçada, que encaixa al centre un ara de pedra rectangular. L'ara es troba decorada amb tres bandes al front, simulant una decoració de marbre marró als costats i mantell ornamental al centre. Sobre aquesta ara es localitzen tres graons pintats amb color gris ornamentats amb un relleu floral daurat. Sobre el graó superior es troba la imatge de la Mare de Déu del Roser amb l'infant Jesús. Respecte al retaule de fons, es troba format per tres carrers. Els dos laterals compten amb una part inferior que acompanya a l'ara central. Aquesta part es troba pintada en color marró i decorada amb un relleu que forma un enreixat de rombes i sobresurt pintat en color daurat. La part superior d'aquests carrers centrals conserva el color marró del fons, i s'ha decorat amb una arcada que ressalta en daurat i que manté forma de mig punt a l'exterior i forma polilobulada a l'interior. L'arcada exterior es troba coronada per un frontó superior en forma de copa florida. El carrer central, és el doble d'ample que els carrers laterals i manté la simetria ornamental, conservant el color marró al fons i sent decorat amb una arcada que sobresurt del fons en color daurat. A l'igual que els laterals manté una forma d'arcada de mig punt a l'exterior i polilobulada a l'interior. La part superior del carrer central es corona amb una gran arcada de mig punt que s'estén cap als carrers laterals, ornamentada a la part superior amb palmes vegetals que sobresurten exemptes i amb una representació de l'Esperit Sant al centre, encapçalant tot l'altar. Tota aquesta ornamentació superior s'ha pintat en color daurat. Destaca la presència de dues columnes d'alabastre exemptes- una per banda- situades entre el carrer central i els laterals. El basament d'aquestes columnes presenta una petita porta, ja que s'utilitza com a sagrari. Aquestes columnes obliguen al coronament superior del carrer central a fer un reulat, trencat la línia del retaule, aportant-li volum. Sota l'arcada superior s'aprecia un fris que ressegueix la part interior pintat en color blau i decorat amb motius estrellats pintats en daurat. A nivell iconogràfic, l'altar ha estat reutilitzat i adaptat a les noves necessitats de l'església de Santa Margarida. Actualment es troba ubicat a la capella del Roser, i s'han aprofitat els pedestals dels carrers laterals i el central per presentar tota una iconografia de la Mare de Déu, que es presenta en les seves tres versions, soltera -Puríssima Concepció-, Mare- Mare de Déu del Roser- i Vídua - Mare de Déu de la Soledat-. De les tres imatges només la Mare de Déu del Roser és antiga.

Història

Tot i la manca de dades concretes, la tradició oral afirma que es tractava de l'altar major de l'església de Santa Maria de la Tossa, que fou traslladat a l'església parroquial de Santa Margarida i aprofitat com a altar del Roser. Estilísticament pot ser datat a finals del segle XVIII.

Bibliografia

TORRAS I RIBÉ J (1991) Santa Margarida de Montbui. Història de l'Anoia. Vol II. Ed. Parcir. Pàg. 13-47.

